

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.725 van 3 maart 2011
in de zaak A. 198.220/VII-37.918.**

In zake : B en N KNAUF & CIE – GCV ISOLAVA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Donatienne Ryckbost en Emmanuel Ryckbost
kantoor houdend te Oostende
E. Beernaertstraat 80
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 november 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het "Ministerieel Besluit dd. 13 september 2010 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen het Besluit van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) van 22 januari 2007 waarbij de OVAM beslist dat het beschrijvend bodemonderzoek met als titel 'Aanvullend beschrijvend bodemonderzoek stortplaats, Ooigemstraat te 8710 Wielsbeke (ref: 0506-010)' opgemaakt door de erkende bodemsaneringsdeskundige NV BELCONSULTING conform wordt verklaard aan de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet, ongegrond werd verklaard".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Donatienne Ryckbost, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is een fabrikant van bouwmaterialen en actief in de Benelux, Frankrijk en Duitsland. Op haar bedrijfsterrein te Wielsbeke bevinden zich drie stortplaatsen : een oude stortplaats voor gips, een oude stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen en een oude pulpstortplaats. De verzoekende partij heeft de percelen, waarop de stortplaatsen gelegen zijn, verworven op 15 maart 1988. De percelen zijn volgens het gewestplan Roeselare-Tielt gelegen in industriegebied, meer bepaald gebied voor milieubelastende industrieën.

3.2. In oktober 1994 en oktober 1995 worden er bodemonderzoeken uitgevoerd en op 5 december 1996 geschiedt er tevens een grondwateranalyse. De onderzoeken uit 1995 en 1996 worden door de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna : OVAM) gelijkgesteld aan een oriënterend bodemonderzoek. Hierna volgt op 18 december 1996 een voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek. Dit voorstel wordt aangevuld met een verslag van 22 mei 1997.

3.3. Met een brief van 23 mei 1997 maakt de verzoekende partij aan OVAM haar voornemen kenbaar om een deel van de terreinen als parking te verhuren en over te gaan tot overdracht van de percelen.

Met een brief van 5 juni 1997 deelt OVAM aan de verzoekende partij mee wat volgt :

"Op de bovenvermelde gronden, opgenomen in deze overdracht, bevonden of bevinden zich activiteiten of inrichtingen van de lijst bedoeld in artikel 3 § 1 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, zoals gepubliceerd in bijlage 1 van het besluit van 5 maart 1996 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering.

De OVAM is van oordeel dat er op grond van het voormeld oriënterend bodemonderzoek ernstige aanwijzingen zijn dat de betrokken kadastrale percelen aangetast zijn door een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt.

(...)"

OVAM maant de verzoekende partij dan ook uitdrukkelijk aan om een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren, deelt mee dat het aangevulde voorstel kan worden beschouwd als een eerste fase van een beschrijvend bodemonderzoek, mits inachtneming van enkele bemerkingen, en dat de voorgenomen overdracht voorlopig niet kan plaatsvinden.

3.4. Uit het beschrijvend bodemonderzoek blijkt wat de genoemde percelen betreft dat er telkens sprake is van een historische verontreiniging en van een ernstige bedreiging, waarbij saneringsmaatregelen noodzakelijk zijn.

3.5. Op 6 februari 1998 beslist OVAM dat de onderzoeksrapporten niet conform kunnen worden verklaard als beschrijvend bodemonderzoek, gelet op een aantal ontbrekende gegevens. Ook kan de overdracht nog niet plaatsvinden.

3.6. Hierop vindt een tweede fase van het beschrijvend bodemonderzoek plaats. Het verslag bevat onder meer het volgende besluit :

"Samenvattend kan men besluiten dat de vastgestelde concentraties voor ammonium en (in mindere mate) sulfaten en de vaststelling dat de stortplaatsen voor een deel in het grondwater voorkomen, redenen zijn om aan te nemen dat er op alle onderzochte kadastrale percelen van het terrein van Isolava G.C.V. sprake is van een ernstige bedreiging, en dat een sanering zich opdringt".

3.7. Op 24 juli 1998 verklaart OVAM het beschrijvend bodemonderzoek conform aan de bepalingen van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (hierna : bodemsaneringsdecreet). Over de voorgestelde saneringsmaatregelen in het rapport wordt echter nog geen uitspraak gedaan.

Op grond van het verslag stelt OVAM vast dat er op een aantal percelen een historische bodemverontreiniging bestaat, die een ernstige bedreiging vormt en dat "conform artikel 39, § 2 van het bodemsaneringsdecreet, (...) de overdracht niet (kan) plaatsvinden voor de overdrager een bodemsaneringsproject heeft opgesteld, jegens OVAM de verbintenis heeft aangegaan de bodemsaneringswerken uit te voeren en financiële zekerheden heeft gesteld overeenkomstig artikel 33".

3.8. Begin 2005 wordt door een bodemsaneringsdeskundige een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd op een perceel dat grenst aan het terrein van de verzoekende partij. Dit onderzoek komt tot de vaststelling dat er "ernstige aanwijzingen (zijn) dat de bodemverontreinigingen met ammonium, stikstof en sulfaat in het grondwater een ernstige bedreiging vertegenwoordigen. Een beschrijvend bodemonderzoek dient dan ook te worden uitgevoerd. Aangezien de

vastgestelde verontreinigingen met ammonium, stikstof en sulfaat in het grondwater niet op het onderzochte terrein zelf tot stand zijn gekomen, doch door onderstroming afkomstig zijn van een naburig perceel, rust de saneringsplicht (uitvoeren van het beschrijvend bodemonderzoek en eventuele bodemsaneringswerken) op het perceel waar de verontreiniging tot stand kwam (perceelnrs 457 C en 458 B)".

De vernoemde percelen behoren toe aan de verzoekende partij.

3.9. De verzoekende partij geeft op 31 augustus 2006 opdracht voor een aanvullend beschrijvend bodemonderzoek van de stortplaatsen.

Dit onderzoek vindt plaats op 10 november 2006 in het kader van de gevonden verontreiniging op het naburig perceel. Het onderzoeksverslag besluit onder meer dat gelet op de grondwaterstromingsrichting en de beoordeling van de concentraties blijkt dat de verhoogde concentraties aan stikstof-componenten op de aangrenzende terreinen niet afkomstig kunnen zijn van activiteiten van de verzoekende partij.

3.10. Op 22 januari 2007 verklaart OVAM het beschrijvend bodemonderzoek conform aan de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet, overeenkomstig artikel 14, § 3, van het bodemsaneringsdecreet.

OVAM stelt vast dat er een historische bodemverontreiniging voorkomt met ammonium en Kjeldahl-stikstof, in het grondwater ter hoogte van het huisvuilstort en het pulpstort. Deze bodemverontreiniging is afkomstig van het huisvuilstort en het pulpstort en vormt een ernstige bedreiging op enkele bronpercelen en verspreidingspercelen. OVAM is van mening dat verdere maatregelen nodig zijn voor de verontreiniging op deze percelen.

Er komt ook een gemengde bodemverontreiniging voor met sulfaat, in het grondwater ter hoogte van het gipsstort. Deze bodemverontreiniging

is afkomstig van het gipsstort en overschrijdt de bodemsaneringsnormen, en vormt een ernstige bedreiging op het bronperceel en op de verspreidingspercelen. OVAM is eveneens van mening dat voor de verontreiniging met sulfaat verdere maatregelen noodzakelijk zijn en dat een bodemsaneringsproject moet worden opgesteld. De conformverklaring van 24 juli 1998 blijft nog steeds gelden. OVAM gaat wel akkoord met het besluit van de deskundige dat de verontreiniging met sulfaat tussen de Leie en de oude Leie-arm, op het aangrenzend terrein, geen verbinding kan hebben met de verontreiniging met sulfaten in het grondwater welke zijn uitgelopen vanuit het gipsstort.

OVAM legt op dat het bodemsaneringsproject moet worden ingediend vóór 1 januari 2008.

3.11. De verzoekende partij stelt beroep in bij de Vlaamse regering tegen de voornoemde beslissing van OVAM van 22 januari 2007.

3.12. Op 13 september 2010 beslist de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep ongegrond te verklaren en de beroepen beslissing te bevestigen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Naar luid van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen op voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die tot de vernietiging van de aangevochten akte kunnen leiden, en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij met betrekking tot de tweede voorwaarde uiteen wat volgt :

"1.- Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt door Uw Raad in concreto beoordeeld aan de hand van de feitenuiteenzetting die de vordering tot schorsing verplicht moet bevatten. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet kunnen worden berokkend door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement, d.w.z. door de toepassing ervan, alvorens de Raad van State zich over de grond van de zaak heeft uitgesproken.

Hierna zal worden aangetoond dat verzoekende partij voldoende argumenten aanbrengt om te stellen dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.- Gelet op het gegeven dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de onderneming van verzoekende partij ernstig zal worden gehinderd in de verdere uitbating alsook in het verder aanwenden van de gronden die thans het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaken, verzoekt verzoekende partij Uw Raad bij huidige verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing te willen bevelen.

Dat aldus verzoekende partij, niettegenstaande voorliggende bestreden beslissing een weigeringsbeslissing uitmaakt, in elk geval beschikt over het rechtens vereiste nadeel jegens de bestreden beslissing om voorliggend verzoek tot schorsing in te stellen, gezien het nut van de schorsing van de bestreden beslissing ligt vervat in de mogelijkheid van verwerende partij om over te gaan tot het heroverwegen van de bestreden beslissing, desgevallend tot de intrekking van de beslissing.

Met andere woorden kent de schorsing van de weigeringsbeslissing onrechtstreeks het door de verzoeker beoogde effect, te weten opnieuw te beschikken over zijn aanvraag of verzoek, met kans dat deze ditmaal wordt ingewilligd (zie desbetreffend: BAERT, J., en DEBERSAQUES, G., 'Raad van State. Ontvankelijkheid' in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 2).

De intrekking van de bestreden beslissing zal als gevolg hebben dat met terugwerkende kracht een einde wordt gesteld aan het bestaan van dat besluit. Zij plaatst de bevoegde overheid terug in de situatie waarin zij zich vóór de goedkeuring bevond. Die overheid beschikt dus opnieuw over de volle appreciatiebevoegdheid zonder rekening te moeten houden met de motieven van het ingetrokken besluit (R.v.St. (10e k.) nr. 163.594, 13 oktober 2006, T.R.O.S. 2007 (weergave VAN MINGEROET, A.), afl. 45, 79; , T. Gem. 2007, afl. 3, 241). In die zin zal de bevoegde overheid in voorliggend geval kunnen overgaan tot de gedeeltelijk(e) intrekking en een heroverweging kunnen doen van de - geheel onterecht - weerhouden saneringsplicht in hoofde van verzoekende partij alsook en minstens van de - beweerde - onmogelijkheid in hoofde van verzoekende partij om een vrijstelling van saneringsplicht te bekomen van OVAM.

2.- Verzoekende partij lijdt een MTHEN ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.1.- Verzoekende partij is een fabrikant van bouwmaterialen en is actief in de BeNeLux, Frankrijk en Duitsland.

De gronden zijn gelegen te 8710 Wielsbeke, Ooigemstraat 12. In maart 1963 werd het bedrijf gesticht door de families VAN DEN BROUCKE en LAMBRECHT. In 1967, werd gestart met de productie van gipsblokken. In 1971 werd een tweede fabriek gebouwd op hetzelfde bedrijfsterrein waardoor de productiecapaciteit van de gipsblokken werd verdubbeld. Vanaf 1990 maakt Isolava G.C.V. deel uit van de groep KNAUF. De officiële benaming is vanaf dan B en N KNAUF & Cie. Isolava G.C.V (hierna kortweg 'Isolava').

Het bedrijfsterrein van Isolava is volledig omringd door industriegebied en krachtens het Gewestplan Kortrijk 29/2 en Roeselare 29/2 bestemd als industriegebied voor milieubelastende industrie.

2.2.- Op het bedrijfsterrein van verzoekende partij bevinden zich drie stortplaatsen, met name een stortplaats voor gips, een stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen en een pulpstortplaats. Het betreft de stortplaatsen die aan de oorsprong liggen van de bestreden beslissing waarbij Verzoekende partij wordt aangemaand om over te gaan tot het uitvoeren van bodemsaneringsproject.

Op het perceelnummer 458B werd pulp gestort gedurende de periode te rekenen tussen 1955 tot 1960 en dit door de onderneming Linopan. Het perceel was voor de kadastrale hernummering gekend onder het nummer 458A. Verzoekende partij verwierf bij authentieke akte verleden voor notaris Alfons LOONTJENS dd. 15 maart 1988 het eigendomsrecht over dit perceel (...).

Op het perceelnummer 455G werd huisvuil gestort gedurende de periode te rekenen tussen 1965 tot 1968 en dit door de gemeente Wielsbeke. Het perceel was voor de kadastrale hernummering gekend onder het nummer 455D. Verzoekende partij verwierf bij authentieke akte verleden voor notaris Alfons LOONTJENS dd. 15 maart 1988 het eigendomsrecht over dit perceel (...).

Op het perceelnummer 457C werd een gipsstortplaats aangelegd door Verzoekende partij waarvoor een vergunning werd verleend door de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen. Het perceel was voor de kadastrale hernummering gekend onder het nummer 457. Verzoekende partij verwierf bij authentieke akte verleden voor notaris Alfons LOONTJENS dd. 15 maart 1988 het eigendomsrecht over dit perceel (...).

2.3.- Middels het tussengekomen Ministerieel Besluit dd. 13 september 2010 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen het Besluit van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) van 22 januari 2007 waarbij de OVAM beslist dat het beschrijvend bodemonderzoek met als titel 'Aanvullend beschrijvend bodemonderzoek stortplaats, Ooigemstraat te 8710 Wielsbeke (ref: 0506-010)' opgesteld door de erkende bodemsaneringsdeskundige NV BELCONSULTING conform wordt verklaard aan de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet, werd geoordeeld dat:

- de aanmaning tot het opstellen van een bodemsaneringsproject voor wat betreft de verontreiniging met sulfaten niet als kennelijk onredelijk is te beschouwen en dat OVAM kan afwijken van de conclusies van de bodemsaneringsdeskundige, zodat verzoekende partij tot het opstellen van een bodemsaneringsproject dient over te gaan voor de gemengde

bodemverontreiniging met sulfaten

- dat verzoekende partij saneringsplichtig is en dient te worden overgegaan tot sanering van de historische verontreiniging met ammonium en Kjeldahl-stikstof in het grondwater ter hoogte van het pulpstort en dat bovendien niet wordt aangetoond dat voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 23 § 2 2° van het Bodemdecreet tot het bekomen van een vrijstelling van saneringsplicht aangezien wordt aangenomen dat de verontreiniging deels tot stand is gekomen na het tijdstip waarop verzoekende partij eigenaar werd

- dat dient te worden overgegaan tot sanering van de historische verontreiniging met ammonium en Kjeldahl-stikstof in het grondwater ter hoogte van het huisvuilstort en dat niet wordt aangetoond dat voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 23 § 2 3° van het Bodemdecreet tot het bekomen van een vrijstelling van saneringsplicht en verzoekende partij (gelet op de oprichting van de vennootschap in 1963 in dezelfde gemeente en de, naar het oordeel van de Vlaamse Regering, visueel mogelijk vast te stellen verontreiniging) op de hoogte diende te zijn van de verontreiniging, zodat geen vrijstelling van saneringsplicht kan bekomen worden, daarenboven kan geen toepassing van artikel 23 § 2 in fine van het Bodemdecreet worden gemaakt, gelet op het afwezig zijn van particulier gebruik

- geen schending van het vervuiler betaalt principe voorhanden is

Middels het Ministerieel Besluit van 13 september 2010 werd aldus geoordeeld dat het beroep als ongegrond dient te worden verklaard en de beslissing van OVAM werd bevestigd.

Hieruit volgt dan ook dat verzoekende partij wordt geconfronteerd met een eigendom die thans onverkoopbaar is, dat zij als gevolg van de bestreden beslissing dient in te staan voor de onderscheiden verontreinigingen waarmee zij wordt geconfronteerd wat aanzienlijke kosten zal meebrengen alsook als gevolg van de uit te voeren saneringswerken de gronden quasi onbruikbaar dan wel onaantastbaar zullen zijn geworden, wat financieel als ook organisatorisch zeer nefast zal zijn voor verzoekende partij.

Desbetreffend dient te worden gesteld dat verzoekende partij in elk geval een moeilijk te herstellen nadeel lijdt daar zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - geheel onterecht zoals hierboven omstandig werd uiteengezet - wordt beschouwd als de saneringsplichtige en bijgevolg dient over te gaan tot het saneren van de gronden. Als gevolg van de bestreden beslissing is het voor verzoekende partij bovendien niet langer mogelijk een vrijstelling van saneringsplicht te bekomen, waaruit onherroepelijk volgt dat OVAM niet zal overgaan tot een ambtshalve sanering van de gronden.

De schorsing van de bestreden beslissing die een weigeringsbeslissing in haar hoofdte uitmaakt, zal in elk gunstige feitelijke gevolgen hebben jegens verzoekende partij, gezien het nut van deze schorsing er precies in gelegen is dat verwerende partij zich dan zal geconfronteerd weten met een beslissing waartegen ernstige middelen werden weerhouden, wat een aanzet kan uitmaken tot heroverweging, desgevallend intrekking, van de bestreden beslissing en tot het besluit kan komen dat geen saneringsplicht rust op verzoekende partij aangezien er geen sprake is van een ernstige

bodemverontreiniging en een andere rechtspersoon, zij het enerzijds LINOPAN NV en anderzijds FORONEX NV dan wel de gemeente Wielsbeke dient in te staan voor de sanering en minstens jegens verzoekende partij een vrijstelling van sanering dient te worden toegekend door OVAM.
(...)"

6. De verwerende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partij "op geen enkele wijze" toelicht waarin de ernst van haar nadeel bestaat, en in welke zin dit moeilijk te herstellen zou zijn. Zij ziet ook niet in hoe het feit dat de gronden van de verzoekende partij gesaneerd zouden zijn, en derhalve de waarde ervan zal toenemen, haar nadeel zou berokkenen. Zij stelt ook dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan putten uit de verplichting een bodemsaneringsproject op te stellen, noch brengt zij argumenten aan die in die richting zouden wijzen. Het rechtstreekse gevolg dat uit de bestreden beslissing voor de verzoekende partij voortvloeit is de verplichting om een bodemsaneringsproject in te dienen en pas nadat het bodemsaneringsproject conform wordt verklaard zal blijken welke saneringsmaatregelen moeten worden uitgevoerd en binnen welke termijn dit moet gebeuren. Beschouwingen aangaande het door de verzoekende partij geleden nadeel, zijn bijgevolg volgens de verwerende partij voorbarig en vooralsnog louter hypothetisch. Het nadeel kan hoogstens van financiële aard zijn en de verzoekende partij toont niet aan dat de financiële gevolgen die verbonden zijn aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, moeilijk te herstellen zouden zijn. Een geldelijk nadeel of het derven van een financieel voordeel kan niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd worden.

Beoordeling

7. De verzoekende partij voert aan dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar onderneming ernstig zal worden gehinderd in de verdere uitbating, alsook in het verder aanwenden van de gronden die thans het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaken. Zij zet evenwel niet uiteen wat dit nadeel concreet inhoudt. Zij verschaft geen eenduidige inlichtingen over het huidige en het toekomstige gebruik van de gronden, zodat niet kan worden nagegaan in hoeverre de door de verzoekende partij aangevoerde onmogelijkheid om de gronden nog verder aan te wenden, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou vormen.

De verzoekende partij ziet voorts het nut van een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in het feit dat de verwerende partij de mogelijkheid zal hebben de beslissing te heroverwegen en zelfs in te trekken. Zulks kan een mogelijke reactie van het bestuur zijn in geval tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou worden overgegaan, maar hierover beslist het bestuur autonoom, zodat de reactie van het bestuur waarop de verzoekende partij rekent, hypothetisch is.

De verzoekende partij heeft het ook over de mogelijke positieve gevolgen van een schorsingsarrest, maar zij zet niet uiteen welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing met zich mee zal brengen. De verzoekende partij stelt hierop dat de eigendommen thans onverkoopbaar zijn en dat zij dient in te staan voor de sanering van de verontreinigingen, wat aanzienlijke kosten met zich zal meebrengen. Ook zullen de gronden "quasi onbruikbaar dan wel onaantastbaar" zijn, wat eveneens financieel en organisatorisch nefast is voor de verzoekende partij. De verzoekende partij voert hierbij in essentie een financieel nadeel aan. Dit nadeel kan in de regel steeds worden hersteld en in dezen toont de verzoekende partij niet aan dat het financiële nadeel dat zij zou ondergaan tengevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dermate ernstig en moeilijk te

herstellen is dat het voortbestaan van de onderneming in het gedrang zou komen. De verzoekende partij blijft ook in gebreke enig concreet gegeven aan te brengen over de precieze omvang en de impact van het door haar gevreesde te verwachten financiële nadeel. Evenmin worden de organisatorische moeilijkheden die de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schept, uiteengezet en nader omschreven.

De verzoekende partij voert ook aan dat het nadeel tevens te situeren is in het feit dat zij onterecht als "saneringsplichtige" wordt aangeduid. Een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing zal haar op dit vlak volledige genoegdoening kunnen verschaffen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond.

8. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin